

olli, siisli sadeti iggale pole ueste pallojaid, et roheline rahvast tuloks. Maanteed ja kõrisid olid terahwast täis, otsego olleks kusfil liggimail lata likumas.

Wana wend Reinowaddet seisid seddu abjo peale ja ei ussalbanud wõeraspeole tulla, kuhu mõehise nahha ehl olleks münub. Üdotatud tekäik ei tulnud temale mele, waid mõtted kaisid ue üllefõhtuse tö peale. — Kuüninga kotta eili neil päiwil üks wana fulus laulik ja kandlelöja tulnud, kes mõnda fent-safat luggu Reinowaddeti issa-issast rahvale sulutas. Reid laulusi kuuldes läks ellajate seltö wiggaga rõcm-saks: wõtles, üppas, kopsis väid ja sarvi fosko, lajjatas nocka, ehl sillis fulgi ja karvu silledaks. Poissides puhhusid sarive, lõid supilli, aijasid leht-pilli ja pao, willet, et mets laksas. Tüttarlapsed teggid kassi-märsisi, kaste-einast sanilesi ja puusid lillesi lindi wisi fosko, mis pärja peale pannid. Kruunsilma emand eili kuüningasa käest ue saßawärtsi tañu sanud; uhus ajas wanamieri nisia kõrgels. Ressitappa wañem Iellepreeg, Wändra-päts, üks naljakas seera, ammas, oskas Pohla ja Mustiase tantsi, mis kõifidelz keha olli wadata.

Jubba olid sahheessa peo-päwa ülemal lustis mõda läinud, seal astus piisuke seddejäncs, Kanin-ken nimí, kuüninga ette, suurordas wertise põga allandlikult ja üles nüral melel: „Ißand! kuüning-lik ißand! ja ülemad rigi nõuomehed! allabiage miino wætiske peale. Miina waene olin mõrtufa Reinowaddeti küsits, et waewalt esoga pecsin. —

Eile weise festommiko aéal juhtusin teed läies Kurjasünnitus mõisa wärrawasse, kus Reinowad-der mutru pingil kõhhuli maas olli; ramat seisid temä niña ees. Ma astusin taassase sammuga temast mõda. Lipsti! fargas ta ferraga maost ülesse ja astus lahfelt terretades mulle wasto. Enne kui aega sain terretamist wastowõtta, tundsin ta mõrt-ufa kuned jubba kuskas. Nutust kõhhuli eites pea-sin waewaga temä käest, piissin kui tuul puñuma. Reinowaddet ähwardas täie sunga: ful ma so raipe laju ka teineford päärin! Miina andsin jalgile lõhna, et lannud wälhusid; ei ehmatust annud aega tähhele panna, kudda üks lõew mõrtsoka kätte jänud. Wer-riiseks friimustatud pääst näate temä rabbamise jälgi. Se on awwalik kangefaelus ja kuüningliko welli põlgtus, kui niujugune rõwel ja mõrtsokas waggaid tekäjaid siusab ja neile — ”

Koddojäñese juttu lõppetas sõnakas warres, lianumega Wargasilm, kes kuüninga ees nocka suurordades üles: „Auoriffas issand, wäggew kuüningas! wägaa nukrid leina sõnuweid pean teile ku-intama. Adda ja ahbastus tõmbawad kelepaed kangeks! Ei jõua ni piiskalt willetsust teile sulutada kui tarvis lähheks. Juttustamine lõhhub uest mo turiva süddame russufs: oh willetsat luggu! Kes muua forest ilmale tulnud, kaewago misso ahbastust! — Ommiko esimese kuske aéal wõtsime käo pet-mise wasto mõne wiim-ussikese suruseks, pañime singad jalga ja alkasime seddunt tulema. Terraw-